

بررسی مستندات نظریه شهادت‌طلبی امام حسین علیه السلام در لهوف

مصطفی صادقی*

چکیده

در میان نظریه‌های مربوط به هدف امام حسین علیه السلام از حرکت عظیم خود، نظریه سید بن طاووس در کتاب لهوف، شهرت زیادی یافته و امروزه گروه زیادی از اهل علم و عموم مردم بر این باورند که آن حضرت، به منظور شهادت و با هدف ریختن خونش در راه خدا و برای احیای اسلام، به سوی کربلا رفت. در این مقاله به بررسی دلایل و مستندات می‌پردازیم که در کتاب *اللهوف* ابن طاووس به‌عنوان یکی از پیشتران این نظریه وجود دارد. برخی از این مستندات قابل توجه و برخی از نظر علمی قابل تأمل است.

واژگان کلیدی

حسین بن علی علیه السلام، شهادت‌طلبی، ابن طاووس، لهوف.

طرح مسئله

واقعه عاشورا به دلیل آنکه از سوی یکی از شخصیت‌های بزرگ دینی و سیاسی آگاه به زمان رهبری شد، اهمیت زیادی یافت. ویژگی‌هایی چون امامت، اسوه بودن و اعتقاد به حجت بودن امام حسین علیه السلام رهبر این حرکت نزد شیعیان، بر اهمیت آن نزد این فرقه مذهبی افزود و از این رو بسیاری از شیعیان، شهادت را راهی برای مبارزه با ستم دانستند. اما اینکه آیا امام حسین علیه السلام برای شهادت رفت یا حرکت او به شهادت انجامید و او به این تقدیر الهی رضایت داد، دو دیدگاهی است که از قدیم وجود داشته و بر این اساس، بحث از هدف آن حضرت در این حرکت عظیم و جاودانی‌اش، پیشینه‌ای کهن دارد: محدثانی چون کلینی (م. ۳۲۹) در آثار

sadeqi@isca.ac.ir

تاریخ پذیرش: ۹۲/۴/۵

*. استادیار پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی.

تاریخ دریافت: ۹۱/۱۰/۲۴

خود از روایاتی سخن گفته‌اند که نظریه شهادت را نشان می‌دهد: «أخرج باقوامٍ للشهادة»^۱ و متکلمانی چون شیخ مفید (م. ۴۱۳) و سید مرتضی (م. ۴۳۶) در پاسخ به سؤالاتی درباره علل حرکت آن حضرت و علم به شهادتش، به گونه‌ای دیگر سخن گفته‌اند.^۲ با تدوین کتاب لهوف، این نظرات رسمیت بیشتری یافت و ابن طاووس این روایت را نقل کرد که پیامبر به فرزندش فرموده است: «أخرج فان الله شاء ان يراک قتيلاً»^۳ ولی باز هم تا قرن‌ها چندان در محافل علمی مطرح نبود، تا دوره معاصر که دو کتاب شهید جاوید و شهید آگاه با بازتاب‌ها و رد و قبول‌های فراوان، از این موضوع سخن گفتند. غالب نظریه‌پردازان در آن زمان، بر شهادت‌طلبی امام علیه السلام تأکید کردند؛ به خصوص که فضای مبارزه چنین اقتضا می‌کرد. انقلابیونی مانند استاد مرتضی مطهری در حماسه حسینی و دکتر علی شریعتی در دو کتاب شهادت و حسین علیه السلام وارث آدم به موضوع شهادت‌طلبی امام حسین علیه السلام پرداختند و عالمانی چون علامه طباطبایی رساله‌هایی در علم امام، از اطلاع آن حضرت نسبت به شهادتش سخن راندند. در سال‌های اخیر بار دیگر محققان به بررسی و تبیین اهداف واقعه عاشورا پرداختند. در مقتل جامع سیدالشهدا همه نظریه‌ها از جمله «قیام برای نیل به شهادت» نقد شده است.^۴ برخی با نقد نظریه شهادت، بر حکومت‌خواهی امام تأکید کردند^۵ و برخی هم نظریه جدیدی به عنوان اهداف چند لایه‌ای ارائه نمودند.^۶ استاد جعفریان اهداف امام در نهضتش را در چهار مرحله ذکر کرده و معتقد است هر کدام باید جداگانه بررسی شود.^۷ یکی دیگر از محققان معاصر با گزارشی مفصل از داستان کتاب شهید جاوید، بر این نکته تأکید می‌کند که باید جایگاه کلام و تاریخ در این موضوع روشن و تفکیک شود و از میان اینها، داور مشخص باشد تا نتیجه حاصل شود.^۸ پرونده این بحث همچنان برای محققان و عاشورا پژوهان باز است و پیوسته درباره آن سخن گفته می‌شود.

در حال باید گفت قدیمی‌ترین نظریه‌پرداز در موضوع شهادت امام حسین علیه السلام، سید بن طاووس، عالم بزرگ شیعه در قرن هفتم هجری است. وی معتقد است که امام حسین علیه السلام کاملاً از شهادت خود آگاه بود و در تمامی کتاب لهوف بر این نظریه پافشاری کرده است. از این رو، روایاتی را در این باره ذکر کرده و در مواردی

۱. کلینی، الکافی، ج ۱، ص ۲۸۰.

۲. مفید، المسائل العکبریه، ص ۷۰؛ علم الهدی، تنزیه الانبیاء، ص ۲۶۹ به بعد.

۳. ابن طاووس، الملهوف، ص ۱۲۸.

۴. گروهی از تاریخ‌پژوهان، تاریخ قیام و مقتل جامع سیدالشهدا، ج ۱، ص ۱۷۵.

۵. اسفندیاری، عاشوراشناسی، سراسر کتاب.

۶. مهریزی، ماهیت انسانی قیام امام حسین علیه السلام، ص ۶۱.

۷. جعفریان، تأملی در نهضت عاشورا، ص ۲۴۲.

۸. اسلامی، «کاروند کتاب شهید جاوید»، کتاب ماه دین، ش ۱۷۰، سراسر مقاله.

به توضیح نظریه خود می‌پردازد. البته بحث از اطلاع امام حسین علیه السلام نسبت به شهادت خود، بخشی از روایات مربوط به واقعه کربلاست که قرن‌ها پیش از سید بن طاووس نیز وجود داشته است. این اخبار در آثار مؤلفانی چون ابن سعد انعکاس یافته، اما با توجه به دیدگاه‌های خاص مذهبی این محدثان، امروزه درباره صحت بخشی از این روایات تردید می‌شود، زیرا به نظر می‌رسد تأکید بر اطلاع امام به دلیل تبرئه امویان باشد و خواسته باشند شهادت آن حضرت را امری از پیش تقدیر شده بدانند که با توجه به جبری بودن تفکر امویان، جنایت آنان را کمرنگ جلوه دهد. این همه، فارغ از مبحث علم امام و بدون انکار مقامات والای امامت است. آنچه در دیدگاه ابن طاووس تازگی و اهمیت دارد، گونه‌ای رسمیت بخشیدن به این موضوع است که پیش از آن، وجود نداشته و او با تکرار روایات و توضیحاتی از خود در کتاب لهوف، آن را از مسلمات واقعه کربلا و زندگی امام حسین علیه السلام تلقی نموده است.

پرسش اصلی این مقاله آن است که چه دلایلی برای نظریه شهادت‌طلبی امام حسین علیه السلام در کتاب لهوف بیان شده و صحت و سقم این مستندات چه اندازه است؟ فرضیه آن است که در روایاتی که به اطلاع امام از شهادتش اشاره دارد و هدف اصلی او از حرکتش را شهادت می‌دانند، مبالغه صورت گرفته و آن گونه که ابن طاووس و برخی متأخران از وی گفته‌اند، نیست. در این نوشتار، ابتدا تمامی مستندات ابن طاووس در این باره را مرور، و آنگاه به بررسی آنها خواهیم پرداخت.

بنابر آنچه پیش‌تر اشاره شد هرچند درباره اصل نظریه شهادت یا حکومت بحث‌های زیادی صورت گرفته، اما این نوشتار با چنین عنوانی که به‌طور خاص مستندات لهوف را بررسی کند، پیشینه‌ای ندارد. این نگاه می‌تواند به نظریه‌پردازی در موضوع حادثه مهم کربلا کمک کرده و محققانی را که بنا دارند در این باره به تحقیق و بررسی، بپردازند یاری نماید.

ابن طاووس و کتاب لهوف

رضی‌الدین علی بن موسی بن جعفر که از نسل امام حسن مجتبی علیه السلام است، به‌خاطر شهرت جدّ هشتمش به طاووس، ابن طاووس نام بردار شده است. وی به سال ۵۸۹ ق در شهر حله متولد شد. جد مادری اش دختر ورام بن ابی فراس و یکی از اجداد مادری اش دختر شیخ طوسی است. سید در جوانی به بغداد رفت و در آنجا با دختر ناصر بن مهدی، وزیر شیعی دولت عباسیان ازدواج کرد.^۱ وی سفرهایی به عتبات و موطن خود داشت و آنگاه به بغداد بازگشت. در مدت حضورش در بغداد، خلیفه المستنصر عباسی پیشنهاد نقابت طالبیین را به وی داشت که نپذیرفت، چنان‌که پیشنهاد سفارت خلیفه به‌سوی هولاکو و پیشنهاد وزارت را قبول نکرد.^۲ سید بن

۱. ابن طاووس، کشف المحجّة، ص ۱۶۶.

۲. همان، ص ۱۷۰ - ۱۶۸.

طاووس به سال ۶۶۴ در بغداد درگذشت و آثار فراوانی از خود برجای گذاشت که مهم‌ترین آنها در موضوع دعاست، مانند: *الاقبال، فلاح السائل، جمال الأسبوع، مصباح الزائر و جناح المسافر، مهج الدعوات*. وی کتبی هم در کلام و استدلال بر دیگر فرق اسلامی مانند: *الطرائف* و کتبی در اخلاق مانند: *كشف المحجة لثمرة المهجة* دارد که برای فرزندش نوشته است. ابن طاووس در موضوع تاریخ نیز آثاری داشته که برخی از آنها در دست نیست. مهم‌ترین و مشهورترین آنها *لهوف* است که مقتل امام حسین علیه السلام و یاران اوست.

هدف ابن طاووس از نوشتن *لهوف*، همراه بردن آن توسط زائر مشهد حسینی و ایجاد حزن و اندوه بود، ولی به‌زودی این کتاب به‌عنوان یکی از مقاتل و منابع تاریخ حادثه عاشورا قرار گرفت و محل ارجاع نویسندگان بعدی شد. تأثیرپذیری ابن طاووس در *لهوف* از کتاب *الفتوح* ابن‌اعثم آشکار است؛ هرچند به آن تصریح نمی‌کند. در ادامه مطالب، به مواردی از این تأثیرپذیری اشاره خواهیم کرد. علاوه بر این کتاب، به دلیل وجود آثار فراوان در کتابخانه شخصی ابن طاووس، وی در *لهوف* و دیگر آثار خود، به منابعی ارجاع داده که امروزه در دست نیست و گاهی حتی نام آن در فهرست‌ها دیده نمی‌شود.^۲

نظریه ابن طاووس درباره شهادت امام حسین علیه السلام

ابن طاووس تأکید می‌کند که امام حسین علیه السلام از سرانجام خود که شهادت بود، خبر داشت^۳ و در لابه‌لای کتاب *لهوف* با روایات متعددی که نقل می‌کند، درصدد است نشان دهد که هدف امام حسین علیه السلام از حرکت خود، جز شهادت نبود و این موضوع را حتی مردم خبر داشتند. چنان‌که می‌نویسد: «مردم از شهادت حسین بن علی علیه السلام سخن می‌گفتند و منتظر آن بودند»^۴ آنگاه که با آگاهی از شهادتش این شبهه ایجاد می‌شود که رفتن امام به مسیری که به کشته شدنش منتهی می‌شود، خودکشی خواهد بود، توضیح می‌دهد که چنین نیست و این هدف با آیه «وَكَا تَلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ» منافاتی ندارد؛ بلکه حرکت امام متناسب با آیه «فاقتلوا انفسكم ...» است و تعبد به شهادت در راه خدا از بالاترین درجات سعادت به‌شمار می‌رود.^۵

در اینجا به یکایک مطالب و روایاتی که ابن طاووس در این باره ذکر کرده است، اشاره می‌کنیم:

۱. نخستین نقل وی، روایت ام‌الفضل همسر عباس بن عبدالمطلب، درباره زمان نوزادی حسین علیه السلام است. براساس این خبر، رسول خدا صلی الله علیه و آله بر این نوه‌اش گریست و فرمود: «جبرئیل به من خبر داد که امت من

۱. همو، *المهوف*، ص ۸۷.

۲. برای اطلاع بیشتر، ر.ک: کولبرگ، *کتابخانه سید بن طاووس*.

۳. ابن طاووس، *المهوف*، ص ۹۹.

۴. همان، ص ۱۰۰.

۵. همان.

این فرزندم را می‌کشند.»^۱

۲. در یک سالگی حسین علیه السلام، دوازده فرشته نزد رسول خدا صلی الله علیه و آله آمدند که هر یک به شکل حیوانی بودند. آنها می‌گریستند و به پیامبر خبر دادند که حسین مانند هابیل کشته خواهد شد. در دوسالگی حسین هم، پیامبر به سفری رفت و در میان راه گریست و گفت اکنون جبرئیل به من خبر داد که فرزندم حسین در کربلا توسط یزید کشته خواهد شد.^۲

۳. ابن طاووس پس از نقل روایات فوق، در پیشگویی شهادت سیدالشهدا می‌گوید:

مردم پیوسته از شهادت امام حسین علیه السلام سخن می‌گفتند و آن را بزرگ می‌شمردند و منتظر قیام او بودند تا آنکه معاویه مُرد و یزید دستور بیعت گرفتن از آن حضرت را به حاکم مدینه داد.^۳

۴. در گفتگویی که امام حسن علیه السلام با برادرش داشت به او فرمود: «لایوم کیومک».^۴ این جمله نیز به معنای اطلاع قطعی دو برادر از شهادت آن حضرت در آینده است.

۵. ابن طاووس خبری از گفتگوی امام با برادرش عمر بن علی علیه السلام آورده که در آن به آگاهی از شهادتش اشاره می‌کند. عمر گوید: پس از آنکه برادرم از بیعت با یزید سر باز زد، نزد او رفتم و گریستم. خواستم سخن برادرم حسن را برایش بازگو کنم که مرا به خود چسبانید و گفت: آیا او برایت گفته است که من کشته می‌شوم؟ گفتم بله، چنین گفت.^۵

۶. سید به نقل از *دلائل الامامة* می‌نویسد:

امام در دیدار دو تن به نام واقدی و ابن خلج فرشتگان را به آنان نشان داد و فرمود: می‌توانم از اینها کمک بگیرم ولی به یقین می‌دانم که قتلگاه من و یارانم جایی است که می‌روم و جز فرزندم علی علیه السلام نجات نمی‌یابد.^۶

۷. امام هنگام خروج از مکه، خطبه معروف «خُطُّ المَوت ...» را فرمود که در آن آمده است: «هر که می‌خواهد جانش را برای ما بدهد و آماده مرگ است، با ما همراه شود.»^۷

۸. از مهم‌ترین مستندات نظریه شهادت برای امام، جمله‌ای است که در کتاب *لهوف* آمده و گفته می‌شود آن حضرت به برادرش محمد ابن حنفیه فرمود: «پیامبر را در خواب دیدم و به من فرمود خدا می‌خواهد تو را

۱. همان، ص ۹۲.

۲. همان، ص ۹۳.

۳. همان، ص ۹۶.

۴. همان، ص ۹۹.

۵. همان، ص ۱۰۰.

۶. همان، ص ۱۲۶.

۷. همان.

کشته و خانواده‌ها را اسیر ببیند.»^۱

۹. از امام صادق علیه السلام نقل شده که امام حسین علیه السلام در نامه‌ای به بنی‌هاشم نوشت: «هر که با من باشد شهید می‌شود و هر که نباشد پیروز نخواهد شد.»^۲

۱۰. بنا به نقل امام صادق علیه السلام، وقتی امام حسین علیه السلام می‌خواست از مکه یا مدینه خارج شود، گروهی از فرشتگان به دیدار او آمده و اعلام آمادگی نمودند. امام فرمود موعده من کربلاست که در آن شهید خواهم شد. سپس جمعی از جنیان با او دیدار کردند و امام شبیه همان سخن و پیشگویی شهادت خود را بیان فرمود.^۳

۱۱. در منزل ثعلبیه، امام به خوابی کوتاه رفت و چون بیدار شد فرمود: «هاتفی را دیدم که می‌گفت این کاروان می‌رود و مرگ به دنبالش است.»^۴

۱۲. در همان منزل به ابوه‌ره فرمود: «بنی‌امیه می‌خواست خونم را بریزد، گریختم. به خدا سوگند که آنان مرا می‌کشند و خدا آنان را ذلیل خواهد کرد.»^۵

۱۳. هنگامی که امام در کربلا فرود آمد فرمود: «اینجا محل ریختن خون ماست.»^۶

۱۴. امام با خواندن شعر معروف «یا دهر اف‌لک من خلیل» بار دیگر بر کشته شدنش تأکید کرد.^۷

۱۵. امام در خطبه‌ای که در روز عاشورا برای کوفیان خواند و از آنها بر مقام خود اقرار گرفت (اصطلاحاً به آن مناشده گفته می‌شود) فرمود: اکنون که مرا می‌شناسید، چرا خونم را مباح کرده‌اید؟ آنان گفتند: اینها را می‌دانیم، ولی تو را رها نمی‌کنیم تا تو را بکشیم. پس شیون زنان بلند شد، امام توصیه کرد که ساکت شوند، چون گریه زیادی در پیش دارند.^۸

۱۶. امام در روز عاشورا به یارانش فرمود: «بلند شوید و به‌سوی مرگی که چاره‌ای از آن نیست، رهسپار شوید.»^۹

۱۷. امام پس از ضربت خوردن عمرو بن قرظله به او فرمود: «سلام مرا به پیامبر برسان و بگو من هم در پی، می‌آیم.»^{۱۰}

۱. همان، ص ۱۲۸.

۲. همان، ص ۱۲۹.

۳. همان.

۴. همان، ص ۱۳۱.

۵. همان، ص ۱۳۲.

۶. همان، ص ۱۳۹.

۷. همان، ص ۱۴۰.

۸. همان، ص ۱۴۸.

۹. همان، ص ۱۵۸.

۱۰. همان، ص ۱۶۲.

اینها مستنداتی است که می‌توان از کتاب *لهوف* برای نظریه شهادت‌طلبی امام حسین علیه السلام استخراج کرد. برخی از این روایات در کتب مشهور وجود دارد، ولی نوع بیان ابن طاووس و عبارت‌هایی که در *لهوف* آمده، برداشتی متفاوت را ارائه می‌دهد. به‌خصوص که دسته‌ای از این گزارش‌ها و روایات، منحصر به *لهوف* است و در جای دیگر یافت نمی‌شود. آنچه در این میان اهمیت دارد جابه‌جا شدن محل بیان برخی خطبه‌ها و سخنان امام است که در نتیجه‌گیری ابن طاووس، تأثیر زیادی گذاشته است.

از آنجا که بخشی از گزارش‌های ابن طاووس برگرفته از کتاب *الفتوح* ابن‌اعثم است، پیش از بررسی مستندات ابن طاووس لازم است این کتاب به‌عنوان یکی از منابع *لهوف*، معرفی و نقد شود. کتاب *الفتوح* نوشته احمد ابن اعثم کوفی (م. ۳۱۴) از منابع کهن تاریخ اسلام است که به موضوع اطلاع امام از شهادتش زیاد دامن زده و گاه بیش از منابع شیعی آن را ذکر کرده است. به‌رغم قدمت و اهمیت نسبی این اثر، روایات منحصر و اصطلاحاً اخبار احاد در آن زیاد به‌چشم می‌خورد. از آن گذشته، اشکالی که برخی محققان به این کتاب دارند، قصه‌پردازی و داستانی بودن بخشی از گزارش‌های آن و عدم اعتبار بخشی از گزارش‌های این کتاب در موضوع نهضت حسینی است.^۱ شاید این امر، ناشی از آن باشد که کتاب *الفتوح* یک نسخه اصلی بیشتر نداشته و بخشی از آن به‌وسیله متن فارسی باقی‌مانده از قرن ششم، تکمیل شده است.^۲ این بدان معناست که بخشی از *فتوح* را باید مربوط به بعد از قرن ششم دانست، نه قرن سوم که مؤلف در آن می‌زیسته است. محمد مستوفی، مترجم نه‌چندان شناخته‌شده کتاب *الفتوح*، آن را در پایان قرن ششم (سال ۵۹۷) به دستور حاکمان خوارزم‌شاهی عرضه کرد.^۳ آقابزرگ به نقل از یاقوت حموی، ابن‌اعثم را شیعه دانسته،^۴ ولی از کتاب *الفتوح* بیش از تشیع عام یا کوفی وی استفاده نمی‌شود. اینجاست که باید گفت شیعه دانستن وی هم در پذیرش اخبار وی بی‌تأثیر نبوده است. در مجموع با آنکه اخبار ارزشمندی در کتاب ابن‌اعثم وجود دارد، ولی به‌نظر می‌رسد ابن طاووس برخی گزارش‌های منحصر به این کتاب را از ترجمه مستوفی که احتمالاً در کتابخانه وی وجود داشته، استفاده کرده است. از این‌رو، نمی‌توان به‌خوبی که ابن طاووس از ابن‌اعثم گرفته و در جای دیگری یافت نمی‌شود، اعتماد نمود. در ادامه هنگام بررسی مستندات *لهوف*، این مطلب را تکرار نخواهیم کرد.

اکنون به بررسی هریک از مستندات کتاب *لهوف* در موضوع شهادت‌طلبی امام حسین علیه السلام می‌پردازیم.

۱. ر.ک: گروهی از تاریخ‌پژوهان، *تاریخ قیام مقتل جامع سید الشهداء*، ج ۱، ص ۷۳؛ رحمان ستایش و رفعت، «روایات عاشورایی الفتوح ابن‌اعثم»، *مجله حدیث پژوهی*، ش ۲، ص ۳، ص ۷۹.
۲. جعفریان، *منابع تاریخ اسلام*، ص ۱۶۵.
۳. سجادی و عالم‌زاده، *تاریخ‌نگاری در اسلام*، ص ۱۱۶؛ مستوفی، *ترجمه الفتوح*، ص ۱۸.
۴. تهرانی، *الذریعه*، ج ۳، ص ۲۲۰.

نقد و بررسی هر گزارش، به همان ترتیب است که پیش‌تر ذکر شد.

۱. روایت ام‌الفضل بنا به برخی نسخه‌های لهوف از کتاب طبقات نقل شده است.^۱ محمد بن سعد در چند جای کتاب طبقات، این خبر را با متنی متفاوت آورده است؛^۲ اما در هیچ‌یک از این روایات، پیشگویی جبرئیل درباره شهادت امام حسین وجود ندارد. شیخ صدوق شبیه این جریان را درباره ام‌ایمن نقل کرده،^۳ ولی در روایت او نیز سخنی از پیشگویی شهادت وجود ندارد. البته ابن‌اعثم گفته است که پیامبر ﷺ فرمود: «این فرزندانم را در ساحل فرات خواهند کشت»،^۴ ولی گفته شد که بیان وی در مواردی که دیگران روایتی ندارند، کافی نیست.

۲. روایت پیشگویی شهادت امام توسط فرشتگان نیز فقط در فتوح ابن‌اعثم آمده^۵ و گویا سید هم از آن نقل کرده است. بنابراین، اشکال پیشین در اینجا هم وجود دارد.

۳. این سخن ابن‌طاووس که مردم در انتظار شهادت امام حسین ﷺ بودند، در جای دیگری به‌عنوان گزارش تاریخی یا روایتی از معصومین نیامده است. تنها ابن‌نما آن را در *مثیر الاحزان*^۶ آورده که به‌درستی نمی‌دانیم کدام‌یک از دیگری متأثر بوده‌اند. گویا هر دو نفر، سخن خود را از ابن‌اعثم گرفته‌اند که پس از خطبه پیامبر ﷺ درباره شهادت امام حسین ﷺ می‌نویسد: «همه مهاجرین و انصار یقین داشتند که حسین ﷺ کشته خواهد شد.»^۷

۴. پیشگویی شهادت سیدالشهدا از سوی رسول خدا ﷺ و دیگر اهل‌البیت ﷺ و در پی آن، اطلاع عده‌ای از این موضوع، قابل انکار نیست و می‌توان پذیرفت که ارتکاز ذهنی نزدیکان پیامبر و کسانی که روایاتی از آن حضرت درباره سرانجام نوه‌اش شنیده بودند، این بود که وی با کشته شدن از دنیا خواهد رفت، اما از گزارش‌های تاریخی، تصریحی بر این مطلب دیده نمی‌شود که مردم در انتظار واقعه باشند، یا چنین امری شهرت داشته باشد و پیوسته از آن سخن گفته شود.

۵. روایت «لا یوم کیومک» در کتاب شیخ صدوق هم هست، ولی همین عالم بزرگ، شبیه این خبر را از امام سجاد ﷺ و در خطاب به فرزند حضرت ابوالفضل آورده است.^۸ این احتمال هست که خبر دوم به

۱. ابن‌طاووس، *الملهوف*، ص ۹۱.

۲. ابن‌سعد، *الطبقات الکبری*، ج ۸، ص ۲۱۸؛ همو، *ترجمة الحسین من کتاب الطبقات*، ص ۱۸ به بعد.

۳. صدوق، *الامالی*، ص ۱۴۲.

۴. ابن‌اعثم، *الفتوح*، ج ۴، ص ۳۲۳.

۵. همان، ص ۳۲۴.

۶. ابن‌نما، *مثیر الاحزان*، ص ۲۳.

۷. ابن‌اعثم، *الفتوح*، ج ۴، ص ۳۲۶.

۸. صدوق، *الامالی*، ص ۱۷۷ و ۵۴۷.

پیشگویی تبدیل شده باشد، اما اگر به اعتماد شیخ صدوق هم آن را بپذیریم، خبری کلی بر اطلاع امام از شهادت خود است که تردیدی در اصل آن نیست.

۶. ابن طاووس گفتگوی امام با برادرش عمر بن علی را از کتاب *الشافی* نوشته نجم‌الدین عمری علوی (قرن ۵) نقل می‌کند. مؤلف این کتاب، خود از نسل عمر بن علی است و کتاب که در زمینه انساب است، امروزه وجود ندارد. این مطلب در جای دیگری یافت نشد و نبود آن در منابع دست اول روایی و تاریخی، اعتماد به آن را کاهش می‌دهد.

۷. خبری که از ابومحمد واقدی و زرارة بن خلج نقل شده و منبع آن *دلایل الامامة* است، اشکالاتی دارد: نخست آنکه روایت، منحصر به نقل مؤلف *دلایل* است.^۱ ثانیاً این کتاب، معتبر نیست.^۲ سوم آنکه دو راوی خبر، یعنی واقدی و ابن خلج شناخته شده نیستند و جز در این خبر، از آنان یاد نشده است. چهارم اینکه این روایت می‌گوید همه همراهان امام کشته می‌شوند و تنها یک فرزندش می‌ماند؛ درحالی‌که افراد دیگری هم از صحنه کربلا جان سالم به‌در بردند که نام آنان ثبت شده است.^۳

۸. امام حسین (ع) خطبه معروف «خُطْبُ الْمَوْتِ...» را نه هنگام خروج از مکه، بلکه احتمالاً در شب عاشورا فرموده است. احمد بن ابراهیم حسنی زبیدی (م. ۳۵۲) که نخستین راوی این خطبه است، آن را در ردیف رویدادهای شب عاشورا و پس از بیان بی‌قراری حضرت زینب (ع) در برابر شعر «یا دهر اف لک...» آورده و در پایان خطبه هم آورده است که پس از آن، امام به دشمن تاخت و شهید شد.^۴ آبی و حلوانی دو نویسنده شیعی امامی در قرن پنجم نیز چنین آورده‌اند؛^۵ ولی مدرک خود را بیان نمی‌کنند. گویا ابن طاووس هم، که منبع و سند خود را ذکر نکرده، از این کتاب‌ها نقل کرده است؛ به‌خصوص که متن *لهوف* با کتاب *نزّه الناظر حلوانی* تطبیق دارد و پیداست که از این کتاب نقل کرده است. خوارزمی این خطبه را در روز عاشورا دانسته و جمله «من کان باذلاً فینا مهجته ... فلیرحل فانی راحل مُصبحاً» را ندارد.^۶

۹. روایت «ان الله شاء ان یراک قتیلاً» در منابع پیش از *لهوف* یافت نشد. بنا به برخی نسخه‌ها،^۷ منبع *لهوف* در این روایت، کتاب احمد بن حسین است که در دست نیست، وی از راویان شیعه است که نجاشی او را توثیق

۱. طبری، *دلایل الامامة*، ص ۱۸۲.

۲. ر.ک: صفری، «محمد بن جریر طبری و دلایل الامامة»، *مجله علوم حدیث*، ش ۳۸ - ۳۷، ص ۲۴۰ - ۲۲۳.

۳. غفوری، «بازماندگان واقعه عاشورا»، *مجموعه مقالات نگاهی نو به جریان عاشورا*، ص ۱۹۱.

۴. حسنی، *المصایح*، ص ۳۷۱.

۵. آبی، *نثر الدر*، ج ۱، ص ۳۳۳؛ حلوانی، *نزّه الناظر*، ص ۸۶.

۶. خوارزمی، *مقتل الحسین (ع)*، ج ۲، ص ۸.

۷. ابن طاووس، *اللهوف*، ص ۲۷.

کرده و می‌گوید: «از امام ششم و هفتم روایت کرده و آثاری دارد که جز کتاب *نوادیر* او را نمی‌شناسیم.»^۱

۱۰. براساس این خبر، محمد بن حنفیه هنگام رفتن امام به سوی عراق، در مکه بود. درحالی که مشهور مورخان از حضور محمد در مکه خبر نداده‌اند، بلکه می‌گویند امام حسین علیه السلام هنگام خروج از مدینه، محمد را با خود نبرد و با او خداحافظی کرد.^۲ البته ابن‌سعد گزارشی آورده که بعید نیست محمد برای انجام مناسک حج، به مکه آمده و با امام گفتگو داشته است.^۳ اما در این گزارش علاوه بر سخن ابن‌حنفیه، گفتگو و برخورد تندی بین امام و ابن‌عباس وجود دارد که با سیره امام و سابقه ابن‌عباس بعید به نظر می‌رسد. اشکال دیگر این روایت آن است که حرکت امام از مکه را در سحرگاهان می‌داند، ولی در منابع دیگر هنگام ظهر یاد شده است، همچنین سخنان محمد در اینجا همان سخنانش در مدینه است که گویا دست‌مایه ذهن قصه‌پردازان شده است.^۴

۱۱. ابن‌طاووس روایت امام صادق علیه السلام درباره عدم همراهی محمد بن حنفیه با امام حسین علیه السلام را از کتاب *رسائل کلینی* و به سند او از حمزة بن حرمان چنین آورده است که امام ششم به وی فرمود: «مطلبی به تو می‌گویم که دیگر در این باره سؤالی نکنی. و آن اینکه وقتی امام حسین علیه السلام راه افتاد، این نامه را نوشت: از حسین بن علی به بنی‌هاشم، آنکه با من بیاید کشته می‌شود و آنکه نیاید پیروز نخواهد شد.»^۵ این روایت در کتاب *بصائر الدرجات* نیز به همین سند آمده است^۶ و در *کامل الزیارات* به سند صحیح، از زراره از امام باقر علیه السلام نقل شده است.^۷ ابن‌قولویه تصریح کرده که امام این نامه را از مکه نوشت. هرچند منابع این روایت، قابل توجه و معتبر است، اما محتوای خبر با فحوای گزارش‌های تاریخی، درباره حرکت امام حسین علیه السلام سازگاری ندارد. باید به این نکته توجه داشت که عدم همراهی برخی از منسوبین به اهل‌البیت مانند ابن‌عباس و ابن‌حنفیه، نه به‌خاطر ترس از مرگ یا بی‌توجهی به امام حسین علیه السلام بود، بلکه اساساً اگر حرکت امام را به‌گونه‌ای عادی و تاریخی و برحسب محاسبات دوراندیشانه آن حضرت تفسیر کنیم، نگاه به این مطلب متفاوت خواهد شد. از امام دعوتی به عمل آمد که برای اجابت آن برحسب تکلیفی که احساس کرد و خود را موظف بدان می‌دانست، به سمت کوفه حرکت کرد. اصرار امام برای بازگشت، پس از دیدن سپاه حر، نشان می‌دهد که برنامه اولیه‌اش کشته شدن نبوده است که به بنی‌هاشم چنین بنویسد و آنگاه برادرش ابن‌حنفیه

۱. نجاشی، *رجال*، ص ۸۳.

۲. طبری، *تاریخ طبری*، ج ۵، ص ۳۴۱ و ۳۹۴؛ مفید، *الارشاد*، ج ۲، ص ۳۴.

۳. ابن‌سعد، *ترجمة الحسين من کتاب الطبقات*، ص ۶۱.

۴. حسینی، *معرفی و نقد منابع عاشورا*، ص ۲۱۰ - ۲۰۹.

۵. ابن‌طاووس، *المهوف*، ص ۱۲۹.

۶. صفار، *بصائر الدرجات*، ص ۴۸۲.

۷. ابن‌قولویه، *کامل الزیارات*، ص ۷۵.

متهم به کوتاهی یا ترس از همراهی با امام شود.

۱۲. خبر دیدار فرشتگان با امام و پیشگویی شهادت خود، از کتاب *مولد النبی* اثر شیخ مفید نقل شده است. این کتاب در دست نیست تا بتوان درباره آن قضاوت کرد، اما وجود روایت در کتاب *هدایة الکبری* که اثری غیرقابل اعتماد است^۱ و اثری غالیانه به‌شمار می‌رود، این احتمال را تقویت می‌کند که روایت مربوط به محافل غلات بوده و به کتاب شیخ مفید هم وارد شده است. ضمن آنکه چند اشکال محتوایی بر آن وارد است: اولاً ائمه مأمور به عمل به شیوه عادی هستند، نه کمک گرفتن از فرشتگان و امدادهای غیبی. ثانیاً امام حسین (ع) هیچ‌گاه حرفی از کربلا نزده و به مقصد کوفه در حرکت بوده است. در میانه راه هم که احساس خطر کرد، به‌طور جدی خواستار بازگشت شد. ثالثاً در این خبر آمده که کسی از اهل بیت آن حضرت باقی نمی‌ماند، درحالی که برخی از مردان باقی ماندند یا مجروح بازگشتند.^۲ رابعاً گویی روایت براساس نظریه شبه‌مسیحی ساخته شده که امام باید برای شیعیانش به کربلا رود و کشته شود!

۱۳. این سخن امام که هاتفی به من گفت این کاروان می‌رود و مرگ به دنبالش است در منابع مختلف وجود دارد،^۳ اما نه در تعلیبه که حدود ده منزل با کوفه فاصله دارد، بلکه مورخان، این سخن امام را در قصر بنی‌مقاتل ثبت کرده‌اند که چند منزل پس از ملاقات حر و یکی دو منزل مانده به توقفش در کربلاست. طبیعی است که امام با دیدن حر احساس خطر کرد و پس از آنکه راه‌های بازگشت را بسته دید، احتمال کشته شدن جدی شد. فرض این است که امام هیچ‌گاه به تسلیم تن نمی‌داد.

۱۴. سخن امام به ابوهرة در *امالی* شیخ صدوق و فتوح ابن‌اعثم هست و اگر صدور آن از سوی امام ثابت شود، مطلبی کلی است و اینکه فرموده است گروه ستمگر مرا خواهد کشت و بدبخت خواهند شد، با روایات متعددی که علم امام به شهادتش را طرح کرده، موافق است.

۱۵. این گزارش که امام حسین (ع) هنگام ورود به کربلا فرمود: «اینجا محل ریختن خون ماست»^۴ در جای دیگری دیده نشد و خبری واحد است که تنها در *لهوف* وجود دارد. البته این مضمون، پیش از وی در فتوح ابن‌اعثم هم آمده و ممکن است سید بن طاووس از وی گرفته باشد. این احتمال هم هست که روایت فوق، برگرفته از اخباری باشد که شهادت امام حسین (ع) در کربلا را پیشگویی می‌کند، مانند: خبری که از امیرمؤمنان (ع) در راه صفین نقل شده که فرمود در اینجا فرود می‌آیند و کشته می‌شوند.^۵

۱. ر.ک: نجاشی، *رجال*، ص ۶۷؛ مجلسی، *بحارالانوار*، ج ۱، ص ۳۹.

۲. برای نمونه ر.ک: غفوری، «بازماندگان واقعه عاشورا»، مجموعه مقالات *نگاهی نو به جریان عاشورا*، ص ۱۹۱.

۳. طبری، *تاریخ طبری*، ج ۵، ص ۴۰۸؛ اصفهانی، *مقاتل الطالبیین*، ص ۱۱۲؛ مفید، *الارشاد*، ج ۲، ص ۸۲.

۴. ابن طاووس، *الملهوف*، ص ۱۳۹.

۵. منقری، *وقعة صفین*، ص ۱۴۱.

۱۶. خواندن شعر «یا دهر أف لک من خلیل» در کتاب *لهوف* در هنگام فرود آمدن امام در کربلا ذکر شده است که در منابع معتبرتر چنین نیست. براساس گزارش ابومخنف و شیخ مفید، این جریان در شب عاشورا افتاد^۱ و روشن است که در آن زمان، امام امیدی به نجات از معرکه نداشت، چون آنان به چیزی کمتر از تسلیم یا بیعت امام راضی نمی‌شدند و آن حضرت هم قطعاً بنای سازش نداشت.
۱۷. خطبه یا مناشده‌ای که در *لهوف* آمده، تنها در *امالی* شیخ صدوق وجود دارد^۲ و عبارات دو کتاب کاملاً با هم تطبیق می‌کند، آنچه ابن طاووس در ادامه این مناشده آورده که زنان گریستند و امام کسانی را برای ساکت کردن آنان فرستاد، در نقل صدوق نیست و *لهوف* به آن منفرد است. به‌علاوه ابن طاووس مناشده را پس از سخنان بُریر آورده که به‌نظر می‌رسد اواسط روز عاشورا بوده است، نه در اول روز. نقل مناشده و گریه زنان، حتی در کتبی مانند *مثیر الاحزان* که معمول مطالب آنها همسو با *لهوف* است، وجود ندارد.
۱۸. این سخن امام که به یارانش فرموده باشد بلند شوید و به‌سوی مرگ بروید گویا از *فتوح ابن اعثم* نقل شده و در منابع دیگر نیست.
۱۹. سخن امام به عمرو بن قرظله در منابع دست اول مانند *مقتل ابومخنف* نیست و نمی‌توان به آن اعتماد کرد.
- آنچه در مجموع می‌توان بر آن تکیه و تأکید کرد همان نظر بزرگان شیعه قبل از ابن طاووس است. ایشان معتقد به اطلاع اجمالی ائمه علیهم‌السلام از شهادت خود بودند و در کلام شیعه هم بر این مطلب تأکید شده که آن حضرت به شهادت خود آگاهی داشت. شیخ مفید درباره امیرمؤمنان و امام حسین علیهم‌السلام می‌گوید: «انان اجمالاً از مرگ خود خبر داشتند، ولی از زمان آن خبر نداشتند»^۳ آنگاه می‌نویسد: «آگاهی امام حسین به اینکه مردم کوفه او را تنها خواهند گذاشت، قطعی نیست»^۴.
- ازسوی دیگر، این واقعیت تاریخی قابل انکار نیست که هرچند بر هدف امام برای ایجاد حکومت، گزارش و دلیل داریم، دلایلی هم برای اطلاع امام از شهادت خود وجود دارد. این آگاهی امام پس از سخت‌گیری ابن‌زیاد و بستن راه بازگشت بر آن حضرت، بارها تلویحاً از زبان آن حضرت بیان شد.
- بنابراین، روایاتی که می‌گویند امام می‌دانست در سرزمین کربلا و به دستور یزید و ابن‌زیاد و به‌دست شمر کشته می‌شود، قابل اعتماد نیست، چون این اخبار با این جزئیات در منابع معتبر نیامده است. گویا برخلاف شیخ مفید و سید مرتضی، کسانی چون شیخ صدوق و ابن‌اعثم و به‌تبع آنان ابن‌طاووس که این اعتقاد را

۱. طبری، *تاریخ طبری*، ج ۵، ص ۴۲۰؛ مفید، *الارشاد*، ج ۲، ص ۹۳.

۲. صدوق، *الامالی*، ص ۲۲۳.

۳. مفید، *المسائل العکبریه*، ص ۷۱ - ۷۰.

۴. همان.

داشته‌اند، روایات آن را جمع‌آوری و نقل کرده‌اند. شاید دستوری که امام فرمود: «از جدش دارد و به هیچ کس نمی‌گوید.»^۱ در هر مقطع به‌شکلی بروز و ظهور کرد: ابتدا فرار از بیعت بود، دعوت کوفیان امام را بر آن داشت که با حزم و احتیاط بدان سو روانه شود و خطر ترور در مکه، زمان خروج او را جلو انداخت و ناچار شد پیش از اطلاع کامل از وضع مسلم، به راه افتد. با آگاهی از شهادت مسلم در بین راه و اطلاع از دگرگونی اوضاع کوفه، احتمال خطر، جدی شد و امام به فکر برگشت افتاد، ولی خانواده عقیل موافقت نکردند و به قولی یاران امام گفتند تو مانند مسلم نیستی و اگر به کوفه بروی اوضاع متفاوت خواهد شد.^۲

ممانعت حر و جلوگیری از رفتن به کوفه، خطر را جدی‌تر نشان داد و امام اسب خود را برای بازگشت به مدینه سوار شد و فرمان برگشت داد. شاید دعوت از عبیدالله بن حر که پس از ممانعت لشکر حر اتفاق افتاد، بدان جهت انجام شد که امام به‌دنبال جذب افرادی برای پیشبرد هدفش بود. معقول نیست که امام به‌منظور زیاد کردن کشتگان از افراد معلوم‌الحالی مانند عبیدالله بن حر کمک بخواهد. پس هدفی سیاسی پشت این دعوت بود. در روزهای بعد، محاصره و آمدن نیروی نظامی، احتمال پیروزی را کاهش داد. اما باز هم امام دست‌کم دو بار با فرمانده نظامی لشکر مخالف، یعنی عمر بن سعد مذاکره کرد و اگر خوش‌رقصی و خبثت شمر برای این‌زیاد در کوفه نبود، صلح صورت می‌گرفت.

مطالعه اوضاع کوفه و مردم آن، اطلاع از جایگاه و موقعیت امام نوه رسول‌الله صلی الله علیه و آله، شخصیت فردی، جایگاه اجتماعی و دیگر امتیازات شخصی و خانوادگی امام حسین علیه السلام در میان مردم آن روز و به‌خصوص مردم کوفه، این احتمال را معقول و منطقی می‌کند که حتی در آخرین لحظه، امکان تغییر اوضاع و شرایط وجود داشت و بعید نیست بگوییم امام به این تغییر و تحول امید داشت. چون عده زیادی در کوفه یا اطراف آن پنهان بودند و عده دیگری در لشکر عمر بن سعد به امام دعا می‌کردند.

ابن طاووس با جمع‌آوری و تکرار و تأکید بر روایاتی که می‌گوید امام برای شهادت رفت، این نظریه را در شیعه رسمیت بخشید. اگرچه تغییراتی در آن ایجاد شد و در دوره‌های اخیر گاه از آن به شهادت سیاسی تعبیر شد، ولی سخن و نتیجه همان بود که سید در کتاب لهوف، تدوین کرد.

نتیجه

روایات و ادله‌ای که در کتاب لهوف آمده و به‌دنبال اثبات این نکته است که امام حسین علیه السلام برای کشته شدن و رسیدن به لقای الهی به کربلا رفت، همگی قابل پذیرش نیست. این مطلب به‌معنای انکار روایات مبتنی بر

۱. همو، الارشاد، ج ۲، ص ۶۹؛ ابن سعد، ترجمه الحسین من کتاب الطبقات، ص ۵۹؛ ابن‌اعثم، الفتوح، ج ۵، ص ۶۷؛ طبری، تاریخ طبری، ج ۵، ص ۳۸.

۲. همان، ص ۳۹۸.

علم کلام و گزارش های تاریخی که نشان می دهد آن حضرت، اجمالاً از شهادت خود خبر داشت و گاهی به آن اشاره کرد، نیست. جابه جا شدن برخی گزارش های تاریخی در لهوف و مبالغه یا تصحیف در بیان برخی روایات، سبب شده است این موضوع به شکلی افراطی القا شود که امام کاملاً از کشته شدن خود اطلاع داشت و حتی برخی جزئیات آن را هم می دانست. اما بررسی و دقت در گزارش ها نشان می دهد که غالب آنها مربوط به پس از دیدن سپاه حرّ است که پس از آن، خطر جدی و احتمال شهادت قوی تر گشت. برخی روایات از نظر منبع، قابل اشکال است و منابع معتبر آنها را نقل نکرده اند.

این همه، استدلالی ظاهری و مبتنی بر گزارش هاست، اما به نظر می رسد موضوع هدف امام و چگونگی اطلاع او از شهادتش چیزی نیست که به آسانی قابل حل باشد و همچنان باید محققان از متکلم و مورخ و محدث در تکاپوی یافتن اهداف آن حضرت باشند و باز بودن این پرونده خود دلیلی بر عظمت راهی است که حسین علیه السلام پیمود و همیشه روشنی بخش خواهد بود.

منابع و مأخذ

۱. آبی، منصور بن حسین (م. ۴۲۱)، *نثر الدر*، تحقیق محمد علی قرنه، قاهره، الهيئة المصرية العامة للكتاب، بی تا.
۲. ابن اعثم، احمد، *الفتوح*، تحقیق علی شیری، بیروت، دارالاضواء، ۱۴۱۱ ق.
۳. ابن سعد، محمد، *الطبقات الكبرى*، تحقیق عبدالقادر عطا، بیروت، دارالکتب العلمیه، ۱۴۱۸ ق.
۴. _____، *ترجمة الحسين من كتاب الطبقات*، تحقیق عبدالعزیز طباطبایی، قم، آل البيت، ۱۴۱۵ ق.
۵. ابن طاووس، رضی الدین علی، *اللهوف*، قم، نشر رضی، ۱۳۶۴.
۶. _____، *المهوف*، تحقیق فارس حسون تبریزیان، تهران، اسوه، ۱۳۸۳.
۷. _____، *كشف المحجة لثمرة المهج*، تحقیق محمد حسون، قم، دفتر تبلیغات، ۱۳۷۵.
۸. ابن قولویه، جعفر بن محمد، *کامل الزیارات*، نجف، دارالمرتضی، ۱۳۵۶ ق.
۹. ابن نما، نجم الدین، *مثیر الاحزان*، قم، مدرسه الامام المهدی، ۱۴۰۶ ق.
۱۰. اسفندیاری، محمد، *عاشوراشناسی*، قم، صحیفه خرد، ۱۳۸۸.
۱۱. اسلامی، سید حسن، «کاروند کتاب شهید جاوید»، کتاب ماه دین، ش ۱۷۰، ۱۳۹۰، ص ۱۰۰-۸۶.
۱۲. اصفهانی، ابوالفرج، *مقاتل الطالبیین*، تحقیق احمد صقر، قم، حیدریه، ۱۳۸۱.
۱۳. تهرانی، آقابزرگ، *الذریعه*، قم، اسماعیلیان، ۱۴۰۸ ق.
۱۴. جعفریان، رسول، *تأملی در نهضت عاشورا*، قم، نشر مورخ، ۱۳۸۶.
۱۵. _____، *منابع تاریخ اسلام*، قم، انصاریان، ۱۳۷۶.
۱۶. حسنی، احمد بن ابراهیم، *المصابیح*، صنعاء، مؤسسه الامام زید بن علی، ۱۴۲۳ ق.

Archive of SID